



Arrest

nr. 89 671 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 januari 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 6 januari 2012 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 februari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 2 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Verzoeker diende op 28 juni 2012 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juli 2012, in antwoord op verzoekers derde asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

De persoon die verklaart te heten [A. L.]

[...]

en van nationaliteit te zijn: Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 11 januari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 2 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 april 2012. Overwegende dat de betrokkene op 28 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een uittreksel uit het kadaster dat hij geen onroerende goederen meer heeft en een attest van de gezinssamenstelling van zijn broer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder heeft vernomen dat troepen van AKSH hem zoeken waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02/04/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker verschaft volgende toelichting:

"In overweging dat tegenpartij, in haar beslissing, weigert de derde asielaanvraag, die door mijn verzoeker ingediend werd, in overweging te nemen, met reden dat hij geen enkel nieuw element meegedeeld zou hebben, in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980;

In overweging dat mijn verzoeker, ter staving van zijn derde asielaanvraag het feit vermeld heeft dat hij inlichtingen gekregen had van zijn moeder, volgens de welke hij door de AKSH vervolgd zou worden;

Dat [het] hier ontegenzegglijk over een nieuw element gaat, dat door mijn verzoeker ingeroepen werd, ter staving van zijn derde asielaanvraag;

In overweging dat er wanneer artikel 51/8 van de wet, toegepast wordt de Minister of zijn afgevaardigde ertoe gebracht wordt, zich uit te spreken op de afwezigheid van nieuwe elementen ingevoerd door de vreemdeling ter staving van een nieuwe asielaanvraag, en dat deze nieuwe elementen betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de laatste fase van de asielpprocedure, ofwel een bewijs moeten vormen van voorafgaande feiten of situaties, op voorwaarde dat het over elementen gaat, die de vreemdelingen niet in staat was te leveren ter staving van zijn vorige asielaanvraag (zie in die zin CEE 28/3/2001, nr. 94.374; C.E., 3/04/2001, nr. 94.499; C.E., 12/03/2002, nr. 104.572, aangehaald door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 22.563 van 30.01.2009).

In overweging dat artikel 51/8 aan de Minister of zijn afgevaardigde een beoordelingsbevoegdheid, toekent, die zich beperkt tot het examen van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen (C.E., 8/02/2002, nr. 103.419), daaruit voortvloeit dat het bestuursorgaan, in het wettelijke kader dat zo gevormd is, zich niet moet uitspreken op de gegrondheid zelf van de elementen die in de nieuwe aanvraag aangevoerd zijn, ten opzichte van artikels 48/3 en 48/4 van de wet;

In overweging dat in dit geval, de tegenpartij beweert dat in werkelijkheid, mijn verzoeker geen bewijs van zijn verklaringen zou brengen, en dat deze beweringen op zichzelf niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen, daar ze geen officieel karakter hebben;

In overweging dat er [g]eroordeeld werd dat "daar het over een gebrek aan bewijs gaat die men aan verzoeker verwijt, de Raad eraan herinnert dat de omstandigheden waarin een vluchteling zijn land heeft moeten vluchten met zich meebrengen dat hij niet in staat verkeert zijn relaas met materiële bewijzen te staven, en dat het aangewezen is, in dit geval, hem de mogelijkheid te geven dit gebrek van bewijsmiddel minder hard te laten aankomen door zijn verklaringen, waarvan de asielautoriteiten de samenhang, de nauwkeurigheid, de spontaneïteit en de geloofwaardigheid ten aanzien van de beschikbare inlichtingen zal moeten beoordelen.

(zie in deze zin C.C.E arrest nr. 36.751 van 07.01.2001);

In overweging dat uit de elementen die door mijn verzoeker uitgelegd worden voortvloeit dat de tegenpartij heel duidelijk haar missie overschreden heeft bij de in overwegingname van de derde asielaanvraag van mijn verzoeker, door zich onmiddellijk uit te spreken, op de grond zelf van de aangeboden elementen, zonder dat mijn verzoeker meer uitleg daarover kon geven, zonder niet te betwisten dat het de eerste keer was, dat mijn verzoeker uitlegde dat hij door leden van de AKSH gespeurd was, reden die rechtvaardigde dat hij een nieuwe asielaanvraag op het Belgische grondgebied indiende;

In overweging dat zodoende, tegenpartij de bepalingen van het middel geschonden heeft;”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoeker stelt dat hij wel een nieuw element heeft voorgebracht bij de derde asielaanvraag, en dat de gemachtigde zijn bevoegdheid te buiten is getreden door zich uit te spreken “over de grond zelf van de aangeboden elementen. ”

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd geweigerd zijn derde asielaanvraag in overweging te nemen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

[...]

Uit [...] [de] motieven [van de bestreden beslissing] blijkt afdoende dat de gemachtigde geheel terecht, en op deugdelijk gemotiveerde wijze, heeft beslist om de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen, en dit zonder miskenning van zijn beoordelingsbevoegdheid.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie handelde geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen" alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Geenszins spreekt de gemachtigde zich uit over de 'grond van de aangeboden elementen', zoals verzoeker ten onrechte poneert.

Conform artikel 51/8 van de Wet dd. 15.12.1980 dient de gemachtigde niet alleen te oordelen of de voorgelegde 'nieuwe gegevens' betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, doch bovendien of deze nieuwe gegevens ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dienstig kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: [...] (R.v.V. nr. 78.931 dd. 10.04.2012)

Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande allerminst afbreuk doen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft terecht en binnen zijn beoordelingsbevoegdheid beslist om verzoekers aanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat een loutere bewering, zonder enig stavingsstuk, kan volstaan om te besluiten dat er 'ernstige aanwijzingen' bestaan in de zin van artikel 51/8 voornoemd.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig, redelijk en grondig te werk [...] gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens naar voor bracht waaruit blijkt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte documenten niet als nieuwe gegevens in de zin van voormelde wetsbepaling worden beschouwd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker maakt daarenboven niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag een attest inzake de gezinssamenstelling van zijn broer en een document waaruit kan worden afgeleid dat hij in Kosovo geen onroerende goederen bezit aanbracht en dat hij verklaarde dat zijn moeder hem telefonisch meedeelde dat AKSH-troepen hem zochten.

Verweerder stelde dat verzoeker de neergelegde documenten, die erop gericht zijn aan te tonen dat hij niet bij zijn broer inwoont en geen eigen woning bezit, reeds had kunnen aanbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Deze appreciatie van de voorgelegde stukken is niet kennelijk onredelijk, aangezien niet blijkt dat verzoeker voorheen niet in de mogelijkheid was om uittreksels uit de Kosovaarse registers te verkrijgen. Verzoeker lichtte tijdens het gehoor op 2 juli 2012 bovendien toe dat hij reeds voor zijn vertrek naar België niet meer bij zijn broer kon inwonen en dat hij niet over een woning beschikte omdat zijn ouderlijk huis reeds in 1999 door een brand vernietigd werd. De twee attesten die verzoeker voorlegde hebben derhalve geen betrekking "op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen

aanbrengen". Verzoeker betwist de wijze waarop verweerder de twee neergelegde uittreksels apprecieerde ook niet.

Verzoeker houdt echter wel voor dat verweerder de telefonische inlichting die hem verstrekt werd door zijn moeder ten onrechte niet weerhield als een nieuw gegeven, in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad dient evenwel te duiden dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder zijn bevoegdheden te buiten gaat door te motiveren dat verzoekers stelling dat zijn moeder hem meedeelde dat hij gezocht werd door troepen van het AKSH niet meer is dan een loutere en gemakkelijke bewering. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe de in het kader van een herhaalde asielaanvraag aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien de aangebrachte gegevens ernstige aanwijzingen kunnen inhouden inzake het bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* kan inhouden, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van de aangebrachte elementen en het is daarom niet kennelijk onredelijk of onwettig om de inhoud van een telefoongesprek waarvan het bestaan slechts wordt beweerd niet te beschouwen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 november 2002, nr. 112.420). De door verzoeker aangehaalde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Voor het overige laat verzoeker na aan te geven welk ander beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste duidelijkheid en de noodzakelijke toelichting dan ook onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK